

A farsangi torta

(N. D.-nek)

Hogy indult e csodaszép, víg nap,
elmondom, csak kérlek, ne sürgess,
s te, ha szeretnél, ideülhetsz
mellém. Érzed ezt? Tavasz illat:

a kertből szobámba úgy oson
a falon át is észrevétlen,
keresztül hajszálrepedésen,
mint tolvaj a nyitott ablakon.

Épp az imént, öt perce sincsen,
fölébresztett háborgó gyomrom,
kinézek a konyhába, mondom,
ám kezem megállt a kilincsen.

Miért is? Hát hogy földézzem
az illatot, ízt, kecses formát,
lássa lelki szemem a tortát,
mely tegnapról maradt egészben.

Elképzelttem egy pillanatra
e madárfütyös bódult napon,
hogy odakünn az asztalon
belesimul a krém a habba.

Sűrű tejszín és aranysárga
piskóta bóbiskol ájultan
ölelkezve...Csaknem ráuntam
e túl édes harmóniára.

Ám elillant tőlem az álmom,
mikor napos konyhánkba léptem,
ahol mint földült csatatéren
az ellenséget ott találom.

Tetten értem! Lopott: ez a vád!
Tortámmal még telve pofája,
gyűrött hurkákban omlik hája,
s most alig szuszog, úgy bezabált.

Ugrik is! Tán szúrja gaztette,
mint mancsát tű, ezernyi morzsa.
Nem áll össze többé a torta!
S a bűnös meglóg, ki ezt tette...

Gyáva tolvaj! És telhetetlen!
Ha csak egy szeletet csórt volna!
De mind kellett! S mindenütt morzsa,
mit némán túrva kell sepernem...

Késő! Túlfűtött harci lázban
hiába kaparnám a falat.
Kezem ügyébe mi épp akadt:
tálcát, söprút utána vágtam...

Lehiggadt haragom azóta.
Tortám roncsát madarak marják,
míg ringatom a torkos macskát,
s ő dorombol ölembe bújva.

2012. március 3.